Мал. К. ЗАРУБИ

Боннський канцлер Аденауер та його уряд уперто провадять збанкрутілу політику, спрямовану проти послаблення міжнародної напруженості.

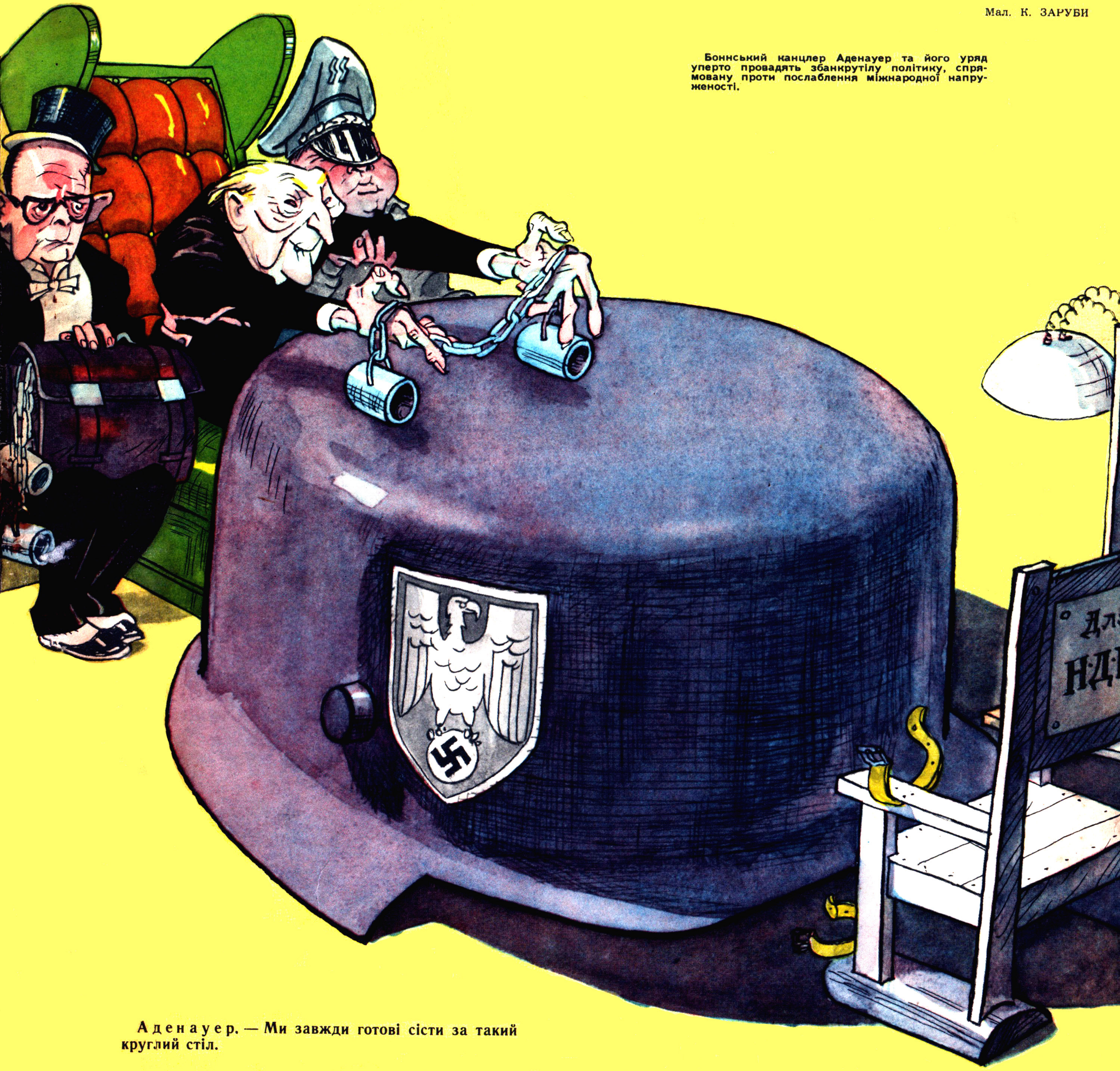

Аденауер. — Ми завжди готові сісти за такий круглий стіл.

перець

№ 15 (410) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1959

Мал. БЕ-ША

— Зразу видно, що наш агроном був у полі.

ЯК ПОПАВ Я У П'ЯНИЦІ

Розкажу я вам билицю
(Ще ніхто її не зна),
Як попав я у п'яниці,
Хоч зовсім не п'ю вина...

Якось голову сільради
Напоїли хтозна-де,
Не дотягнеться до хати —
Що не ступить, то впаде...

Щоб не спав він десь під тином,
Щоб не вліз в якусь біду,
Я сердегу не покинув,—
Взяв під руку і веду...

Але бачу — не втримáю,—
Він здоровий і гладкий,
З ним і я вже кренделяю
Й потрапляю в рівчаки...

Вмився потом, важко дихав,
Але голову довів...
Стріла мужа головиха
І в законний впала гнів:

— Ох, ти лихо! — й за качалку,
Вже намірилася бить...
— Та облиш,— кажу,— Наталко,
Поклади, хай лихо спить!..

Доки «лихо» висиплялось,
Знов пило та похмелялось,—
В стінгазету хтось черкнув,
Ніби так я десь хильнув,

Що під тином лазив рачки,
Що мене (от так дива!)
«В стані білої гарячки»
Вів тверезий голова.

М. БАРАНЧЕЄВ.

м. Крижопіль,
Вінницької області.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Як черепаха по суші до води повзла...

Ви питаєте: чи в Київському облбудтресті п'ють свіженьку водичку, чи не п'ють?

Відповідаємо — п'ють. Чого-чого, а холодненьку перехиляють.

Одне нас трохи дивує: самі п'ють, а білоцерківцям не дають.

Шуткуєте, ви скажете. Невже керівник тресту т. Назаров отакий невблаганний — льоду серед зими не випросиш?

Ні, не те. Не те і не те, а зовсім інше.

Місто Біла Церква — величеньке місто. Росте!.. Росте промисловість, росте культура, росте й населення.

Одне поганкувато — водопроводи не ростуть.

Збудували ото ще в 1928 році кілька водопровідних колонок — і стоп — годі!

Як на ті часи, то воно й нічого. А як уже в наші часи — часи більшої потреби, — то воно й теє...

Бо в Білій Церкві удвічі збільшилося і дорослих, і діток.

А ви ж самі знаєте, що, крім, скажімо, борщу зварити, чайку скип'ятити, чи попрати, ще треба й діточок покупати.

Словом — води ось як треба!

І нас дуже бентежить, що в деяких районах Білої Церкви жінки уночі біля водопровідних колонок з відрами стоять.

Щоб ото цеберочку води націдити...

Вирішили білоцерківці: збільшимо й переустаткуємо водопроводи, переустаткування закінчимо в 1957 році.

Рішення і проекта затвердила Рада Міністрів УРСР.

Держава відпустила на реконструкцію водопровідної сітки вісім мільйонів п'ятсот тисяч карбованців.

Узялися до водяної реконструкції. Узявся Київський обласний будтрест (керівник т. Назаров), а пізніше з натхненням до цього діла приступило і Київське обласне управління капітального будівництва (начальник управління т. Трубило).

Гуртом, кажуть, і батька легко зборони.

Значить, почали гуртом воду у Білій Церкві качати...

Качають, качають, а вона, хоч роззявляй рота, хоч не роззявляй, — не тече.

Чого ж вода у Білій Церкві не тече?

Як же вона потече, коли з виділених державою восьми мільйонів карбованців протягом останніх трьох років на реконструкцію водопроводу витратили лише один мільйон?

Що й казати — натиснули...

У поточному, 1959 році, у першому півріччі твердіше ухвалили — прискореними темпами пустити воду.

Ось вам і гроші: близько мільйона відпустили.

Кажуть — найлегше схвалити і значно тяжче здійснити.

В облбудтресті так і зробили: здійснили реконструкцію тільки на 148 тисяч.

Отакі ото темпи! Темпи черепахи!

Ол. КОВІНЬКА.

Нотатки
ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ІЕНАДІЙНИЙ ЖЕНИХ

Іранський шах хоче одружитися вдруге. Послав він сватів до колишнього італійського короля, щоб той віддав за нього колишню італійську принцесу, але свати повернулися з гарбузом. Тоді шах посватався до шведської принцеси Брігіти. Але й тут він одержав ту ж овоч з дипломатичним посиланням на вік: він нібито вже старий для 22-річної принцеси. Але справа не в тому. Дуже хитке становище у всіх королів і шахів на Близькому Сході. Краще не родичатися з ними.

ЕКЗАМІНАТОР-АВТОМАТ

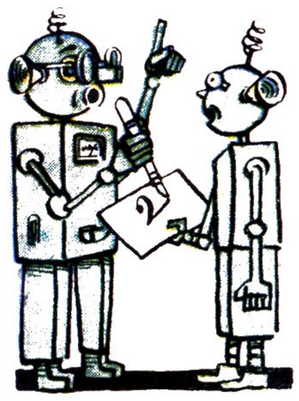

Певні кола у США давно вже вважають, що слід було б звільнити більшість професорів, бо вони дотримуються прогресивних поглядів. Але кого взяти на їх місце?

Тільки-но людина стає вченою, вона починає думати про капіталізм казна-що. Правда, замість професорів можуть читати лекції магнітофони. Але хто ж прийматиме екзамени? У Гамільтонському університеті для цього сконструювали спеціальний автомат. Студент кидає у автомат металеву марку з номером свого білета і автомат ставить йому кілька запитань. Студент відповідає. Відповідь записується на плівку. Після відповіді студент може включити контрольну плівку і почути, як треба було відповідати на ці запитання; таким чином можна порівняти свої відповіді з справжніми. Шахрайство тут неможливе. Але постає питання: чи не треба буде згодом і студентів заміняти автоматами?

ЯКА КОРИСТЬ ВІД РОКК-Н-РОЛЛУ

Управління лондонського аеропорту довго і безуспішно провадило боротьбу з чайками, що носилися великими зграями над територією аеродрому і створювали серйозну небезпеку для літаків. Орнітологи порадили розганяти чайок звуками різкої негармонічної музики, що її повинні були передавати в повітря потужні репродуктори. Музичні експерти майже одноголосно прийшли до висновку, що для цього найбільш придатні пластинки з записами концертів Елвіса Преслі, творця і відомого виконавця рокк-н-роллу.

КАТОЛИЦЬКА «РАДОЛОГІЯ»

«Радологія» — слово нове. Винайшов його патер Горасек, ректор «Руссікумса», спеціальної школи в Римі, де католицькі патери навчаються церковній відправі російською мовою. Ватіканські заводії сподіваються, що це коли-небудь стане їм у пригоді. Таку школу відкрито недавно і в Зальцбурзі (Австрія). У цих «учбових закладах» викладають «радологію», бо католицькі патери повинні мати вірне уявлення про Радянський Союз, про його населення, психологію громадян, культурне життя, економіку, а капіталістична преса, як визнає патер Горасек, все це перекручує.

Цінне визнання!

Мал. Л. КАПЛАНА

Американське командування будує ракетні бази в Японії.

Американські шпильки.

Мал. А. БАЗИЛЕВИЧА

Передавач-посилювач.

СЛОВАЦЬКІ ЕПІГРАМИ

СМІЛИВИЙ

— Критикуй начальство сміло! —
Галасав він очманіло.
А як сам начальством став,
То й кричати перестав.

Андрей ПРОК.

ХАРАКТЕР

Є люди — народившися на світ,
Характер зношують за перших
двадцять літ.

Томаш ЯНОВИЧ.

ЛЕДАР

До пухирів натре він ноги,
До сьомого ітиме поту,
Тікати буде до знемоги,
Аби лиш обійти роботу.

В. ПОДГОРНА.

КМІТЛИВИЙ

Кажуть, часто я виляю
Й переконання міняю...
А у мене ж то воно
Всього-навсього одно:
Лиш потрібно добре знати,
Де його слід висувати.

К. БАКОШ.

ПРИНЦИПОВИЙ

Вам сказать відверто смію:
Принциповість я люблю,
Погляд змінювать не вмію,
Безхребетних не терплю.
Дію я завжди охоче
Так, як мій начальник хоче.

Феро ЦІТОВСЬКИЙ.

Переклав Юрій КРУГЛЯК.
З сатиричного журналу «Рогач».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Будемо, хлопці, збирати роздільно: ви гайки збирайте, а ми гвинтики!

ДИРЕКТИВНА ГУСЕНИЦЯ

Довкола будинку Улянівського райвиконкому (Кіровоградська область) хороший яблуневий сад стоїть.

У тому садку, крім яблук, і груші, і вишні, і абрикоси родять.

А на отих фруктах — і на яблуках, і на грушах, і на абрикосах — та отакенна гусениця повзає.

Та якби ж вона, розпроклята черва, тільки повзала.

Їсть гемонська гусінь свіжі молоденькі фрукти. Просто — січе!

Ще ранньої весни Улянівський райвиконком видав сувору постанову — у кого в садку виявлять гнізда гусені, того недобросовісного хазяїна карати адміністративно — штрафувати на 200 крб.

Чи ухвала подіяла, чи, може, й любов до саду, а тільки господарі що мають сади і садочки в Улянівці, вчасно знищили гусінь.

А в райвиконкомівському садку вона єсть.

Хіба райвиконком сам себе оштрафує?

Звісно, не оштрафує. Клята гусінь пронюхала про оцю штуковину — і шматує садок, аж гай шумить!

Та ще й виповзає на деревця сусідніх господарів.

Каже — я ваші яблука поїм, а ви за мене ще й штрафа заплатите!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ЖАЛІСЛИВИЙ РЯБКО

Рябко за возом біг у поле
Та раптом в боці закололо...
Лягти б, та жаль коня до сліз —
Ну як він сам тягтиме віз?..

В. БЕЗЧАСТНОВА.
м. Барвінкове,
Харківської обл.

ВВІЧЛИВА ПРОДАВЩИЦЯ

Я просив у продавщиці
Відпустить мені гірчиці,
Та вона таке сказала, —
Без гірчиці гірко стало

І. ЮРА.
м. Тернопіль.

ХИТРИЙ ГРИЦЬ

—Чи не пішов би, Грицю, в поле?
— Та щось у попереку коле...
— То, може, моні вип'єш, Грицю?
— А з чого: з кухля чи з дійниці?

Роман ПОПОВИЧ.
м. Кіровоград.

ФАХ І ШЛЯХ

Диплом агронома тримає в секреті,
Торгує ж вином він у місті,
в буфеті.
І тільки тоді він свій фах
споминає,
Коли ковбасу й холодець уминає.

Ол. ШКАБОЙ.
м. Кіровоград.

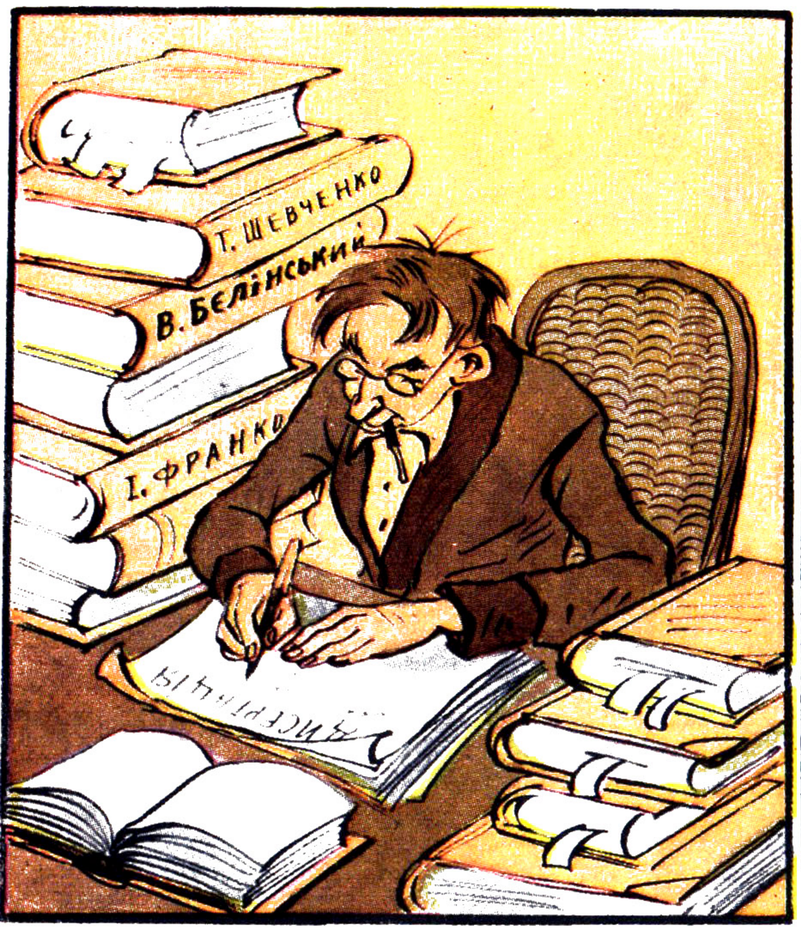

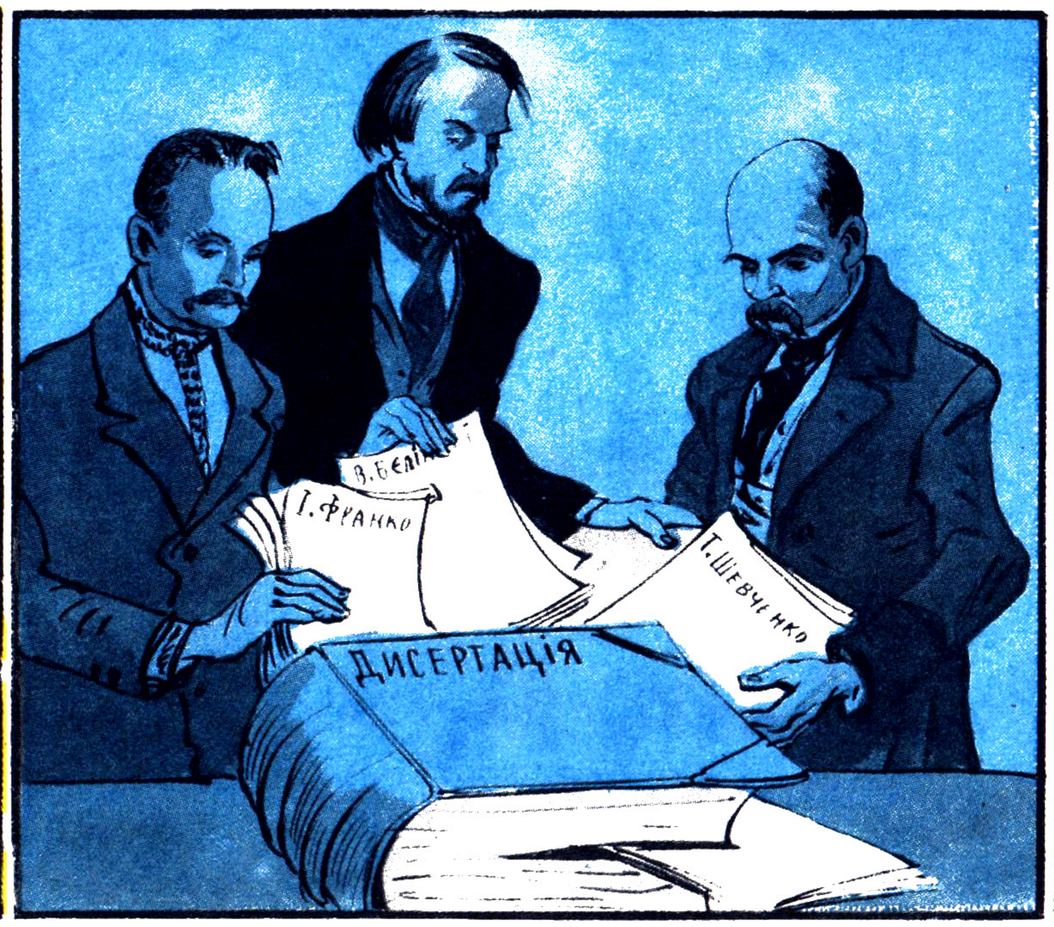

Незвичайна пригода з одним дисертантом.

Остап ВИШНЯ

«Всеукраїнський огляд сільських Рад!».

«Кращим сільрадам буде видано премії»...

Легко це вам, сидячи в столиці, взяти й оголосити отакий-о конкурс!

А як нам?! Думаєте — нам, що по сільських Радах губернаторуємо,— нам, думаєте, легко цей огляд пережити?!

Сиділи собі спокійнісінько, головували собі помаленьку,— коли-не-коли там хтось про нас напише, чи десь розкаже, — трішки очима поблимаєм, трішки одбрешемся, іноді на того писаку кулаком накиваємо — дивись і проминуло.

А тепер виходь на люди, показуй, чого такого наголовував, як насільрадствував...

Порозстібають на тобі всі гудзики і роздивлятимуться з усіх боків:

— Ану, чого ти тут радянського набудував?

— А як населення «увєренне» обслуговуєш?

— А покажи, де, в якім саме місці на соціалізм повернув?

— А покажи свою кооперацію!

— А школа з вікнами чи без вікон?

— А в лікарні холодно чи тепло?

— А сільбуд?! А лікнеп?! А агроном?! А хата-читальня?!

— А хто в тебе на селі хазяїн: чи незаможник із середняком, чи глитай?!

— А на якім щаблі у тебе вчитель?

— А як у тебе з червоноармійками та з удовами?

— А місток через річку є чи нема?

— А шляхами твоїми їздити можна чи ні?

Та душу твою просто через отой конкурс вивернуть!

Їй-бо, якби був знав, що отакого конкурса вигадають, — зроду й з віку б на отого голову не вибирався!

Господи, пронеси!

У нас оце, як принесли «Вісті», як прочитали про таку на нашу голову халепу, так я просто сказав секретареві:

— Пропали! Їй-богу, пропали! Посилай до Одарки, хай поверх норми жене, та скликай пленума! В останній раз засідання зробимо! Де мої дві курки не пропадали?! Члени хай сало зносять! Все одно не викрутимось!

* * *

Вам здається, що керувати населенням на терені якоїсь сільради дуже легко?!

Думаєте, що це те ж саме, що взяти й оголосити конкурс у газеті?!

Воно б, може, й нічого було, якби не оті гемонські «підходи».

До всього, до найдрібнішої справи — дай «підход».

Та якби ж підход той можна дати який-небудь, а то дай правильний підход.

— Не «дійшов» або «перейшов» — неприємність.

От, наприклад, у справі з самогоном.

«Не дійдеш» — тобі радощей ніяких, «перейдеш» — крик на все село:

— П'янствує! П'янствує! П'янствує!

І знайдеться яка-небудь «комса», що сяде та й чирк-чирк до газети.

Та то звичайного часу чи знайдеться ще, чи не знайдеться, а тепер через отой конкурс обов язково знайдеться, бо ж і йому премію!

І розпише тебе так, що з півроку чхатимеш!

* * *

Та от зі мною така штука трапилась. На селі — весілля. Пішов і я. Ну, сами ж знаєте, на весіллі, як на весіллі! А я ж голова? Голова! Де мене садовлять? На покуті! Простій людині чарку, а мені — дві! Сидю, головою крутю! Уже моя чарка не чарка, а дві чарки. Устав, музика грає. Я бах по столу кулаком:

— Грай для голови, танцювати хочу! А не гратимеш, позаарештовую всіх!

Ну, танцював! Ну, принесли мене додому!! Що ж тут такого?!

Так ви думаєте, до газети не написали? Написали, ідоли! Насилу одбрехався!

І ото так живи й озирайся!

Уважиш кому-небудь, зробиш якесь хороше діло, а тебе тоді на цугундер.

Та от вам!

Приходю до сільради, голова тріщить, моторошно так, що й на світ дивитись не хочеться.

Аж ось дівчина. У хусточці пляшка й сала шматочок.

Так уже ж учасно, що куди вам?!

— Чого тобі?

А вона почервоніла та потихеньку до мене:

— З Іваном гуляла! Тепер «чувствується». Дайте посвідку, що вже «чувствується», бо щось Іван до Марини вчащати почав! Ось вам і гостинця.

Ну що ж? І написав:

«Сільрада свідчить, що Килина вже два місяці в ременості».

І печатку приклав і підписався.

Килина до суду!

А потім увесь район сміявся:

— Що ти, — кажуть, — уже за лікаря правиш, чи що?!

От і вважі!

Та якби вам почав розказувати, чого тільки там у нашій роботі не трапляється?!

І хоч що б ти там зробив, все 'дно ти винуватий.

Та ще ось що вам іскажу, — може, хоч ви мені розтовкмачите, чого воно так. Поки ти був собі простою людиною, ніяка собака тобі й драстуй не скаже! Як тільки настановили на голову — всі приятелі. Батюшка привітно всміхається, повз крамницю Харитонову не пройдеш, щоб він тобі чаркою не брязнув.

Де хто жене, всі запрошують, — одкараскатись не можна:

— Та зайдіть, по чарці вип'ємо! А ми од вас анічогісінько! Хіба ото тільки, як міліція виїздитиме, то накивайте й на нас!

А винуватий ти. Все ти!

А тут тобі ще оті конкурси, ще оті премії?!

Життя нема.

* * *

Слухав я оце, слухав і дуже мені шкода стало мого приятеля хорошого, голову однієї сільради...

І сильно мені забажалося допомогти йому, щоб із цього конкурсу він вискочив...

І порадив я йому ось що:

— Надміться, — кажу, — Пилипе Андрійовичу! То вже таке діло — треба викручуватись. Тижнів зо два роботи буде неабиякої, та проте, може, таки вискочите! Хай уже ваші кури постраждають, — а актив «обработать» треба! Не поскупіться на чарку, скличте актив та й обговоріть, що про вашу сільраду написати слід... При добрім закусоні, дивись, іще й на премію вийдете!

Подумав Пилип Андрійович і погодився.

— Кури, — каже, — є! Первак з цукру добрий тепер женуть. А гусей доведеться прикупити! Спробую!

. . . . . .

Щасти йому, доле!

1927.

Ілюстрації БЕ-ШИ.

З маловідомих творів.

Вередливий голова

У Комсомольському районі, Вінницької області, у колгоспі імені Чкалова головує Анатолій Іванович Грицюк, а снідати, обідати й вечеряти їздить додому — за шість кілометрів від колгоспу.

От раз колгосп його й питає:

— Доки ви, мій дорогий голово, сюди-туди гасати будете? Коли до мене наблизитесь?

А голова тільки посміхнувся гірко:

— Ой, чого ти, колгоспе, питаєш, коли хати для мене не маєш?

Не пошкодував колгосп грошей, купив голові гарну фінську хатку — поселяйся, мовляв, і живи на здоров'ячко.

Подивився голова на хатку, скривився і наказав фінську хатку забрати й на горище корівника покласти, — хай трошки полежить, підсохне, мовляв...

Час минає, а голова сюди-туди крутиться, не переселяється до колгоспу ближче.

«Може, йому хатка не сподобалась...», — подумав колгосп і вирішив виправити помилку: швиденько купив голові будиночок втричі дорожчий — з паровим опаленням, з ванною, з водопроводом...

Ще дужче скривився голова і наказав покласти будиночок на горище корівника: хай трохи полежить, зараз ніколи збирати...

Дні йдуть, час минає, а Анатолій Іванович сюди-туди кружляє.

І не знає тепер колгосп, чим голові догодити, як його до себе заманити: королівський палац будувати чи, може, царські палати?

А що буде, як він накаже й палац на корівник покласти?!

ДУБЦЕМ ЇХ, ДУБЦЕМ!

Не знаємо, не будемо брехати, чи налагоджено в колгоспі «Зоря комунізму», Карлівського району на Полтавщині, добування сиру з вареників та родзинок з булки.

Немає також точних відомостей про те, чи шукають в цьому колгоспі сокирку під лавкою.

Зате відомо, що топорище до сокирки там шукають не під лавкою, а у власній лісосмузі. Така благодать — лісосмуга під боком, ходити далеко не треба.

І деревця зручні. Цюк-цюк сокиркою — і маєш дерев'яний напівфабрикат. Куди хочеш його припасовуй. Можеш пужалню зробити, можеш держака до граблів, лопати, чи до рогача. Корисна річ — лісосмуга.

Дуже шкода, що нікому в колгоспі вирубати замашного дубця, та дубцем їх, дубцем, отих, що влаштовують лісорозробки у лісосмузі.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

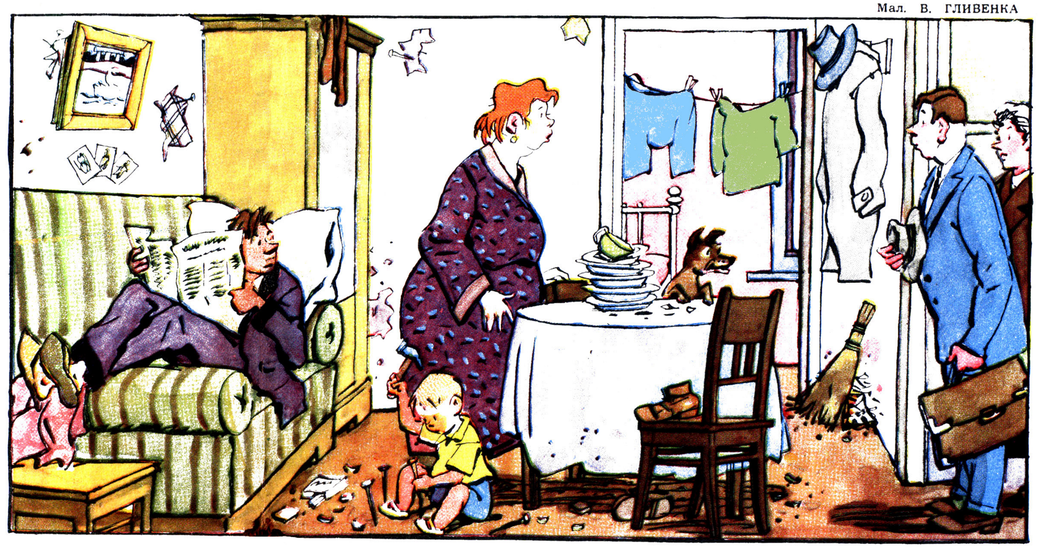

— Оце так смітник! Мабуть, півроку не прибирали?!
— Та-а-а-ке!.. Ми лише місяць як переїхали сюди.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

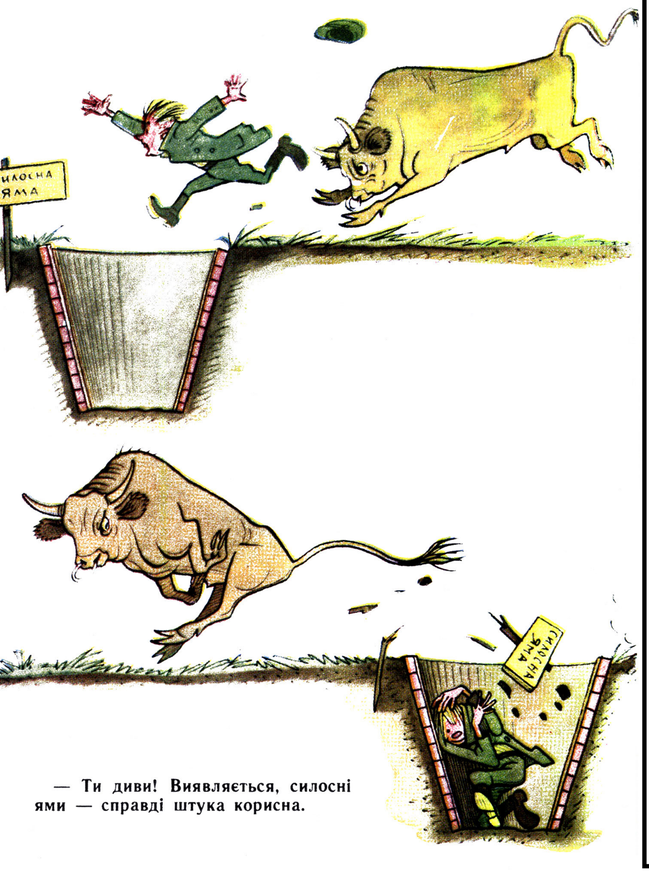

— Ти диви! Виявляється, силосні ями — справді штука корисна.

ЧУДОДІЙНИЙ ГРАДУС

А давайте поднивимося, який вигляд має людина, що полізла в пляшку.

Давайте познайомимося з Олександром Гнатовичем Подобєдом.

Люб'язна людина. З підеглими чемний, з тими, кому сам підлягає, — привітний. Завжди бадьорий, усміхнений...

Якось на завод, керований Олександром Гнатовичем, нежадано-негадано наскочили ревізори. Завітали на склади, побували в цехах, взяли в руки книги обліку, перевірили їх і спитали директора, чому це за ворота заводу вивезено продукції на 2 мільйони карбованців більше, ніж це записано в бухгалтерських документах.

— Не може бути! — замахав Олександр Гнатович руками й ногами.

Може! От хоча б такий факт. У Києві, на Подолі, вантажили на пароплав горілку.

Шофери возили, вантажники носили, провідник Купман приймав і записував. Записав, що прийнято 1405 ящиків з горілкою.

Поплив пароплав з Києва до Чернігова.

А в Чернігові перевірка. Почали підраховувати ящики з горілкою, а їх на пароплаві, виявляється, уже не 1405, а 1565.

160 ящиків — «бог послав»...

Якщо взяти до уваги, що в кожному ящику є 20 півпітрових пляшок, то треба чесно визнати: це — дуже щедрий «бог».

Правда, як і всі боги, він — невидимий, але сліди до нього знайти можна. Ці сліди ведуть прямо до воріт Київського лікеро-горілчаного заводу.

Того самого заводу, де за директора правив Олександр Гнатович Подобєд.

Десь, колись, за якихось обставин дружина Олександра Гнатовича з докором сказала йому, що він не дуже енергійний директор, що він не забезпечує сім'ю всім бажаним і жаданим. Тоді Олександр Гнатович і поліз у пляшку. Поліз і з кожної пляшки, на якій є позначка «40°», потяг по одному градусу.

Один-єдиний градус. Маленький. Малопомітний. Але саме він і сотворив для Подобєда і його дружків оті два мільйони карбованців, що їх виявили ревізори.

Як запевняють, той же маленький, малопомітний градус збудував на Русанівській затоці величезну дачу для директора лікеро-горілчаного заводу; він і «Победу» йому подарував, і квартиру поміняв, та ще й обставив її такими меблями, яких не побачиш навіть і в найвишуканіших комісійних магазинах; одним словом — дав Олександрові Гнатовичу Подобєду можливість жити на дуже широку ногу...

Невеличний, але міцний, цей градус сотворив не тільки мільйони, але й диво-дивне: він урятував Подобєда від лави підсудних.

Інші, які теж лазили у пляшку, вже лаштуються в далеку дорогу і мають намір перейти на казенні харчі, а Олександр Гнатович Подобєд — тільки й того, що директорського крісла позбувся. Він і власну «Победу» зберіг, і дачу, і навіть партійний квиток...

Чудодійний градус!

Б. ГРИГОРЧУК.

ОЙ, НАЛЕТІЛИ...

Що можна сказати про той ранній ранок, яким починався вихідний день 31 травня? Можна сказати, що тоді в природі поєдналася лірична поезія, симфонічна музика і високохудожній живопис.

Над річкою слався легенький туман... У тумані бовваніли постаті рибалок: одні стояли на березі, інші виїхали човнами на середину річки. Всі з нетерпінням чекали першого кльову...

Ідилія...

Тсс!.. Клюнуло! В одного, в другого рибалки заворушилися поплавці. Спершу ледь помітно, а далі все жвавіше застрибали вони.

Надвечір'я... Стомлені, але щасливі спортсмени-рибалки поглядають на рибку. Ого! Буде чим похвалитися перед домашніми, буде що розказати знайомим, звичайно — по-мисливському:

— Приніс би ще більше, так проклята щука найбільшого карася ухопила за хвіст і зняла з гачка. Ну, біля самого берега!

— Почепився сом. Такий сомище, що заволік мене на човні аж в очерет, а сам зійшов. Ось викую на нього спеціального гака-тройника, тоді вже він мій буде!

Ідилія...

Сидять рибалки, складають у голові різні пригоди... Аж де не візьмись «Победа». Зашаруділи колеса, заскрипіли гальма. З машини вилізли троє огрядних чоловіків.

— Що ж ви так пізно? — привітно загомоніли рибалки. — Ставайте на місця, саме клює!

— Ось ми вам наклюємо по шиях! — загримів бас одного з прибулих. — Забирайтеся звідси так-перетак!..

Над тихою річкою повисла така густа і брудна лайка, що навіть риба, позатуляви вуха, розбіглася. Мало того: ухопивши весло, несамовитий кинувся до пенсіонера Олекси Яковенка, щоб ударити його по голові.

Спробували було рибалки втихомирити бешкетника — де там!

А тимчасом друзі хулігана витягли з автомашини дві сітки. Он воно що!

Тут уже почали наступ рибалки.

— Що ж ви робите? А закон про браконьєрство!

Але несамовитий знову ухопився за весло, очі йому полізли на лоба, і, запінившись, він закричав:

— Я покажу вам закон! Усіх потрощу!

Кінець ідилії...

Де ж таке сотворилося?

На дуже хорошій річці Сулі поблизу Ромен, у Сумській області. Рибалили там робітники Роменського машинобудівного заводу.

А налетіли на них... О, налетіли не прості птиці. Отой, що хуліганив, то начальник 13 дистанції служби колії ст. Ромни Чіквадзе Григорій Володимирович. А його спільники: уповноважений комітету держбезпеки м. Ромни Гусєв Федір Миколайович. Третій — їхній гість — якийсь майор Дехтярьов з Харкова.

* * *

Не встигли ми закінчити розповідь про пригоду на Сулі, як пошта принесла листа ще про одного нахабного браконьєра.

Мешканець села Розваж, Олеського району, Львівської області, Підопригора згуртував біля себе якихось чотирьох типів і прибув з ними на річку Західний Буг, під село Гончарівку, Золочівського району.

Браконьєри озброїлись до зубів: мали три сітки, вибухові речовини, рушницю. Хижаки таке в річці витворяли, що вона за малим з берегів не вийшла. Нагребли риби добрих два центнери!

Рибалки-спортсмени зауважили Підопригорі, що тільки варвари можуть так робити, але він відповів єхидно:

— Ви вудочками ловите? Ото дійсно варварство!

Бачте, який великорозумний! Та й не дивно. Адже отой Підопригора — агроном! До того ж ще й мисливський інспектор!

* * *

Запитують читачі в своїх листах: що робити з такими-от людцями?

А що ж з ними робити, як не судити? Дати те, що належить давати за браконьєрство. І за хуліганство. Щоб вони та їм подібні закони поважали і чесним рибалкам відповідати не заважали.

Л. ГРОХА.

Народні усмішки

МУДРА ПОРАДА

Стріла мати дочку, яку віддала заміж у велику роботящу сім'ю.

— Ну, як, дочко, живеться замужем? — питає.

— Та нічого, мамо, тільки завжди мокрим рушником доводиться втиратись, як устану.

— А ти, доню, раненько вставай, то й рушник буде сухенький.

ЖАЛІБНИЙ КУМ

Край столу сидять два куми і випивають. Один уже так набрався, що розплакався, як мала дитина.

— Ку... куме, — звертається він крізь сльози, — давай... те вип'ємо, бо м...може вже на цьому світі не побачимося...

— А й правда!.. Вип'ємо, к...куме, бо я вже й зараз вас не бачу...

ЛИСТ ДО ТІТКИ КАТЕРИНИ

Зайшов я на пошту, а знайома поштарка і каже мені:

— Ти не знаєш такого адресата?

І подала конверт. На ньому було написано:

«Київська область, Тетіївський район, село Денихівка, получить тітці Катерині, щоб вислала гроші на штани».

Усередині конверт був порожній, хоч і акуратно заклеєний.

А десь через тиждень я довідався, що поштарка знайшла ту тітку Катерину. Виявилося, що це племінник-третьокласник такого листа встругав: чекав, чекав обіцяного подарунка від тітки, а вона не шле, ото й нагадав їй.

Повідомив М. КОЦЮБА.
с. Ревутинці, Кролевецького району, Сумської області.

РЯБКО

У давні часи жив собі на березі Азовського моря багатий рибалка Тихін Звернишию. Дуже багатий був Тихін — двадцять п'ять баркасів-дубів мав, дванадцять волокуш-верстовок, сітки, ятері та ще багато різного рибальського спорядження. Чи то від злості, чи від жадоби був Тихін худий-прехудий, борода у нього була довга та рідка, та ще до того й руда. Мабуть, тому Тихона і прозвали наймити-забродчики Шпилькою.

У літній час багато працювало забродчиків у Тихона Шпильки. Від зорі до зорі тягали вони величезні волокуші-верстовки, а заробляли п'ятнадцять копійок на день. З кожним днем багатів Тихін Шпилька і з кожним днем ставав злішим. Єдине, чим він втішався і гордився, то це собакою Рябком. Був той Рябко завбільшки з бузівка і злий, як його господар. Не одному забродчику звернув той звіріюка шию. Навіть сам господар побоювався Рябка. Годували собаку особливою юшкою, варили її з осетрячих голів та севрюжих хвостів. А наймитам варили юшку лише з чорних бичків. Цю юшку назвали забродчики «рябком», бо вона була аж ряба від чорної шкіри бичків та гнилої картоплі.

Ось одного разу приходить до Тихона парубчина та й питає:

— Пане господарю, а чи не потрібний вам забродчик?

Подивився на нього Шпилька спідлоба, бачить, парубок ніби кволий якийсь, та й каже:

— Принеси мені, голубе, отой пень. Я сяду.

А той пеньок був особливий. Зверху звичайнісінький вербовий, а всередині у ньому було залито пудів з чотири свинцю. Шпилька зробив його спеціально для випробування наймитів.

Парубчина підійшов до пенька, легенько взяв його, наче то була звичайна пухова подушка. Здивувався господар, задоволено погладив тонку, як гадюка, бородку:

— Добре, приймаю забродчиком.

Того дня до морських берегів підійшов великий косяк ляща. Всі забродчики мерщій сіли на човни, а на подвір'ї залишився новий наймит.

— Ти ж, голубе, звари до заходу сонця рябка. Та картоплі клади поменше, — наказав наймитові господар, від'їжджаючи в море.

— Буде зроблено, — ввічливо відповів наймит.

Увечері рибалки повернулись. Привезли вони повні човни риби. Радів господар. Гарна риба. Добірний лящ.

— Гей, ти, — крикнув він наймитові. — А чи виконав ти мій наказ?

— Виконав, господарю. Рябка зварив, — знову чемно відповів наймит.

— Ото й добре. Видно, з тебе буде добрий забродчик, — відповів Тихін Шпилька.

Та коли господар зайшов у двір, — остовпів: серед двору сушилася на сонці шкіра собаки Рябка.

— Так ти, сучий син, справжнього Рябка... — лише встиг вимовити Тихін Шпилька і упав на землю, а до ранку богу чи чорту душу свою віддав...

Надіслав О. ОГУЛЬЧАНСЬКИЙ.
м. Бердянськ, Запорізької області.

КУЛЬТУРОЮ У ВУХО!

Чи є на світі такі диваки, яким не подобається культурне життя?

Виявляється — є.

«Рятуй нас, Перче, від культури! — написали мені мешканці міста Борисполя. — Вона нам уже поперек горла стала. Приїдь — сам переконаєшся».

Поїхав. За якусь годину зійшов з автобуса і подзвонив одному з тих, хто запрошував мене до Борисполя.

— Слухаю, — відповіли мені. — Тільки, будь ласка, кричи голосніше, бо нічого не чути.

Крикнув голосніше. І знову:

— Нічого не чую. Кум заважає... Який кум... Той, що до куми залицявся... Згорів би він разом з своєю кумою!..

Дзвоню до другого скаржника. А той: — Слухаю... Мефістофеля слухаю! Про те, як «Люди гинуть за метал» слухаю... А ми, скажи, за що гинемо?

Поклав я телефонну трубку, прислухався і лише тоді мені все стало ясно: у трьох різних кутках невеличкого міста Борисполя гули, гриміли, ревли три потужні гучномовці, змагаючись один з одним за повне охоплення населення безперервним радіослуханням. В установах, на підприємствах і в квартирах люди щільно зачиняють вікна і двері, але це мало допомагає. Звуки вуличних гучномовців переслідують людей з раннього ранку і до пізньої ночі, не дають їм ні спати, ні відпочивати, ні працювати.

— Невже не можна дати хоч який-небудь перепочинок репродукторам, коли вам людей не шкода? — запитав я у т. Тарасюка — завідуючого Бориспільським радіотрансляційним вузлом.

— Що? — перепитав він, — не чую. Кричи у вухо, а то...

І він показав на вуличний гучномовець. Той стоголосим ревом глушив ближні і дальні вулиці райцентра...

ВАРИВОДИ

У самому центрі Борисполя стоїть ресторан. Перед рестораном — фонтан.

Фонтан стікає кров'ю...

Але то тільки так здається. То не кров, а іржа, розмита тоненькою цівкою води.

При одній лише згадці про воду я відчув, що у мене дере в горлі.

— Де б напитися?

— О, — відповіло кілька голосів, — у нас можна напитися, де хочеш: у магазині біля прилавка, в їдальні і навіть у бутербродній: он, бачиш, один уже звідтіля рачки вилазить...

— Та ні, де можна випити газованої води?

— Газованої води? І вигадаєш такої! Та її в нас ніхто і в вічі не бачив.

Води нема, а сонце пече, а спрага мучить! Хоч би де викупатися.

Легко сказати — викупатися... А як це зробити в місті, де немає ні річки, ні навіть поганенького озерця?

— Е-е, та ти, Перче, відстав од життя! — засміялися бориспільці. — У нас тепер — водний басейн є!

— Звідки ж він узявся?

— З обурення... Не дивуйся, так воно насправді й було. Виконком нашої міськради довго вовтузився, довго домагався, щоб обласні організації включили це будівництво у господарський план. А люди розсердилися і довели, що можна обійтися і без плану з області. Взялися дружно за діло і власними силами спорудили басейн. Та який басейн!

На превеликє своє задоволення покупався і поплавав у ньому і я.

Одного тільки не зрозумів: чому на березі цього чудового басейну досі не видно ні «грибка», ні деревця, ні кущика, ані травиночки-билиночки?

Очевидно, подумав я, і травичка в Борисполі сама рости не може: теж з області плану жде...

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

Повертався я з купання, коли вже смеркло.

Ішов і слухав, як два літніх чоловіки, освіжені плаванням, почали фантазувати, як діти.

— От би нам тепер вертольотика, га? Сів, завів — і дома! — сказав перший.

— Ну, це ти вже тее, — відповів другий, — загнув! З нас і машини вистачило б на гусеничному ході і з подвійними вікнами.

— А навіщо вам такий всюдихідний транспорт потрібен? — питаю. — Де ви живете?

— У Борисполі.

— Навіщо ж вам вертольот, машини на гусеницях та ще з подвійними вікнами?

Купальники тільки плечима знизали:

— Зразу, Перче, видно, що ти — не тутешній. От, ходім з нами, тоді побачиш.

Вийшли ми на вулицю Ватутіна. Повіяв легенький вітерець, і відразу ж упала темрява.

— У вас, — кажу, — як на півдні, ніч настає раптово.

— Ні, — пояснили ті чоловіки, — це не ніч, а пилюга. По інших містах вулиці або забруковані, або асфальтовані, а в нас вони вкриті густою пилюкою.

З вулиці Ватутіна вибралися ми на Новопрорізну і мало не врізалися в калюжу, відому на весь район тим, що перебратися через неї можна тільки у великий мороз.

Отут би і вертольот у пригоді став.

Але ми вже якось обійшлися без нього. Звернули вліво, потім вправо, балансуючи, пробралися через хистку кладку і, нарешті, опинилися у дикому лісі. Живуть, видно, в цьому лісі хижі звірі. їх сліди видно скрізь. Ось кущі, витоптані грубими лапами, поламане дерево. А ось доказ того, що деякі лісові істоти не цураються і надбань цивілізації: висять два умивальники, прибиті грубезними цвяхами прямо до стовбурів дерев.

— Гей, хто в лісі, озовися! — гукнув я.

Озвався товариш Лисиця, завідуючий Бориспільським міським відділом комунального господарства.

— А це, Перче, не ліс, — промовив він, — а наш міський парк.

— Ходімо з нами, Федоре Павловичу, — запросили ми його, — прогуляємося вулицями міста, подихаємо свіжим повітрям.

— Що ти, що ти, Перче! — замахав руками т. Лисиця. — Та там же темно, повно вибоїн, ям... Хочеш, щоб я собі ноги поламав?! А хто ж тоді дбатиме про благоустрій нашого дорогого міста Борисполя?..

СОН І СНОВИДІННЯ

Було вже пізно. Згадав я, що ночувати ще ніде не влаштувався.

— Піду до готелю, — заспішив я. — На добраніч!

— На добраніч! — якось загадково посміхнулися мої нові знайомі. — Приємних снів...

...Наступного ранку щаслива доля звела мене з Андрієм Григоровичем Бухалом — головою виконкому Бориспільської міськради.

— Ну, як тобі, Перче, спалося в нашому готелі? — поцікавився він.

— Добре.

— Не може бути! — гаряче заперечив голова міськради. — Хіба можна добре виспатися в ліжку, коли в ньому сітка провисає до самої підлоги, а матрац рваний, аж світиться... Це тобі, мабуть, приснилося... А як тобі сиділося у нас в готелі?

— Добре.

— І це, мабуть, приснилося, — засміявся товариш Бухало. — У нашому готелі сидіти на стільцях не можна. Вони розсипаються від одного лише погляду.

— Так я ж не на стільці, а на лавочці при вході в готель сидів, — щиро признався я.

— А спав на чому?

— На тій же лавочці й спав.

— Ну, то інша річ! А я думав — на ліжку. На готельних ліжках не дуже розіспишся...

— А хіба їх не можна відремонтувати?

— Можна, звичайно, але чи доцільно? Повинні ж з області нові ліжка занарядити. Ми ж просили.

З області, треба гадати, до Борисполя занарядять і новенькі забруковані дороги, і саджанці для озеленення вулиць, і електричні ліхтарі, щоб їх освітити. Хтозна, може, навіть і пару ослонів пришлють, щоб на автобусній зупинці люди на землі не сиділи.

— А чого ви ще ждете з області? — спитав я голову міськради..

Андрій Григорович зморщив лоба.

— Непогано було б, якби нам ще кілька вуличних урн підкинули. А то ми торік п'ять штук поставили, так їх сміттям так хтось закидав, що й досі знайти не можемо.

На тому ми і розпрощалися з Андрієм Григоровичем.

— А чи слід у всьому покладатися на область? — спитав я на прощання, — може, й власними силами можна упорядкувати місто?

— Ні! — заперечив голова міськради. — Нічого з цього не вийде.

— А з басейном же вийшло! — сказав я.

— Що басейн! — одмахнувся голова. — От аби з області... А то в нас, знаєте, і сил малувато, і грошей не дуже багато...

Словом, як у того лінькуватого чумака: вгору високо, згори далеко, краще — ніяк.

Он воно як!

Подорожні нотатки Перця
опублікував Г. БЕЗБОРОДЬКО.

м. Бориспіль,
Київської області.

Мал. Л. БОЙКА

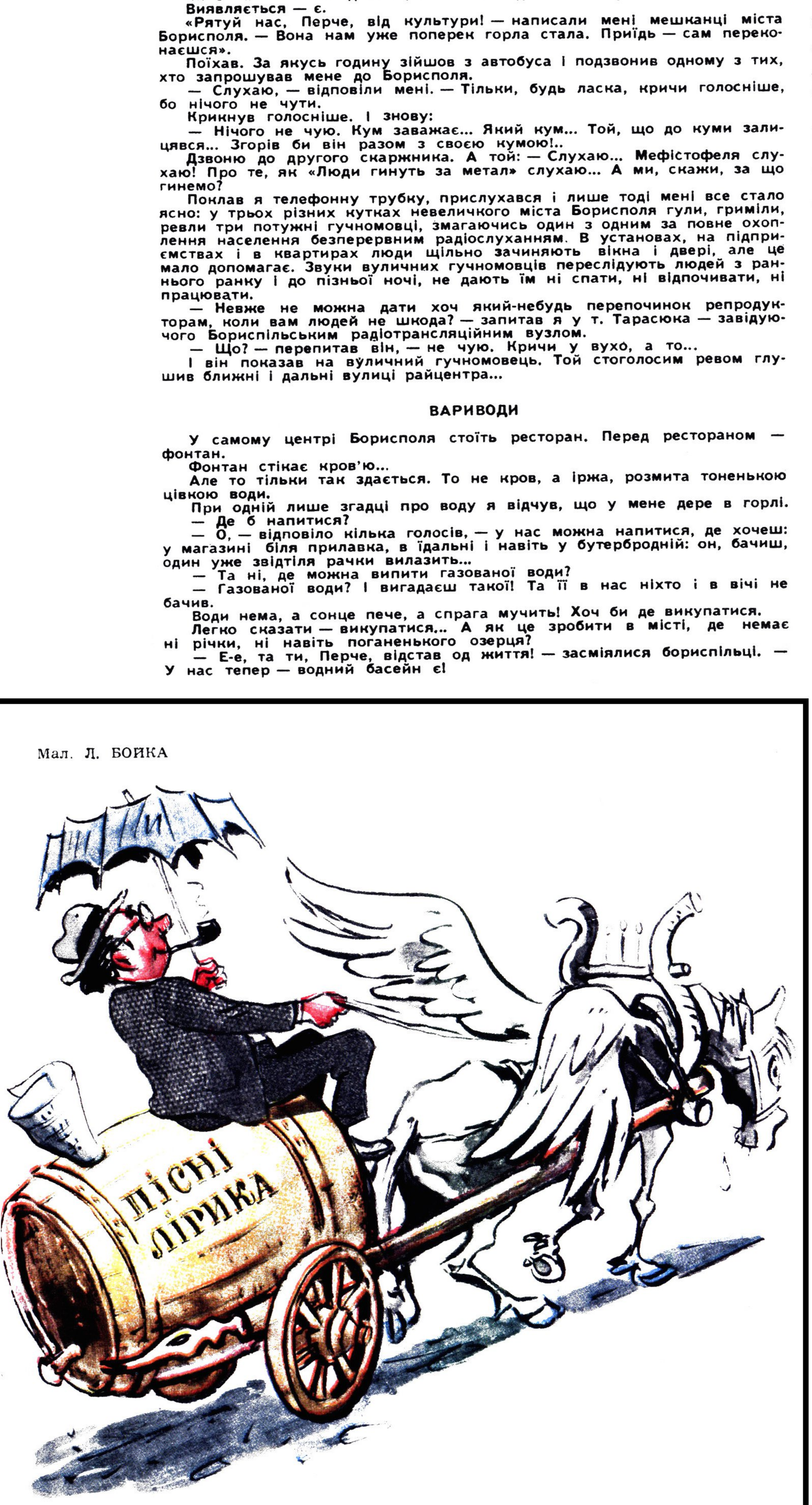

Віршовоз.

Сава ПОПОВ

Про хитрого Петра і про скупого попа

З давніх-давен існував такий звичай: коли піп заколе свиню, він обов'язково повинен покликати сусідів до себе в гості. Сусіди їли печеню, випивали бочку вина. Попи, зрозуміло, знаючи, що до чого, запрошували до себе в гості тільки раз на рік і то лише чорбаджіїв-багатіїв, в яких була свинина, білий хліб і повні бочки вина.

Чорбаджії йшли в гості до попа не з порожніми руками: кожний ніс свіжину і солонину, велику хлібину, флягу вина або пляшку горілки. І в попівській хаті аж тіснішало від принесеного питва і страв...

У селі Петрово жив скупий піп. Коли померла попадя, він залишився у великій хаті жити один, як пугач. Жив так піп тиждень, може, й два, та, зрозумівши, що самому не впоратися з домашнім господарством, найняв Петра.

Хитрий Петро, знаючи попову вдачу, удавав, що годить йому, як тільки може.

Коли настав день колоти свиню, піп і питає свого робітника:

— Петре, ану розкинь розумом та скажи мені, що нам зробити, щоб гості не з'їли всю свіжину?

— Справа проста, батюшко! — махнувши рукою, промовив хитрий Петро і відразу виклав свої міркування. — Заколемо свиню, посмалимо, почистимо її та й повісимо на кілку під стріхою. Хто йтиме повз хату, гляне і промовить: «Он батюшка яку велику свиню вигодував! Буде тепер у батюшки їсти і пити досхочу...» Чорбаджії принесуть більше м'яса і вина! Коли смеркне, ми знімемо тушу і сховаємо, а вранці, коли зійдуться гості, ви почнете скаржитись, що хтось уночі вкрав тушу. Та не мені ж вас вчити... Гості пожаліють вас, не питимуть, не їстимуть і підуть собі...

— Ну й хитрий же ти, Петре!— підморгнувши, промовив піп. — Хай буде по-твоєму: як ти радиш, так і зробимо! — сказав радісно піп і почав точити ножа...

Туша висіла на кілку під стріхою аж до вечора. Коли почало смеркати, хитрий Петро та піп зняли тушу і, порізавши її на шматочки, віднесли в комірчину, склали в бодню. Піп замкнув комірчину.

— А тепер іди клич гостей на завтра. Та запрошуй найбагатших, — сказав піп і назвав прізвища сільських чорбаджіїв. — Скажи їм, що ми закололи велику свиню — може, й вони принесуть більше м'яса та вина!..

— Добре, добре, батюшко! — кивнувши головою, промовив хитрий Петро: обмотав ноги онучами, насунув шапку і вирушив.

Та Петро вирушив не з порожніми руками і не запрошувати чорбаджіїв у гості до батюшки. Тихенько увійшовши до комірчини, він набрав у торби свіжини і подався роздавати бідним.

До пізньої ночі Петро розносив м'ясо, довго гавкали у селі собаки. Петро тихенько стукав у хвіртку, подавав шматок свіжини сіромасі і шепотів:

— Може, тебе спитають, хто дав, то кажи: «Батюшка вночі приніс за матушчину душу».

Другого дня піп одягнув нову рясу, натягнув камилавку, і, йдучи до церкви, заглянув у комірчину, щоб ще раз помилуватися свіжиною. Та, подивившись у бодню, закричав не своїм голосом:

— Петре, Петре, вночі хтось украв усю свіжину!

Петро, тихенько посміхаючись, підбіг до попа і, поплескавши його по плечу, промовив:

— Саме так, саме так, бідкайтеся, батюшко, щоб вам повірили чорбаджії! Щосили голосіть, щоб усе село почуло!..

— Кажу тобі правду, Петре, глянь-но тільки, вкрадено все м'ясо! — несамовито кричав піп.

А Петро заспокоював його, промовляючи:

— Так, так... Та ви, батюшко, добре прикидаєтесь!

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

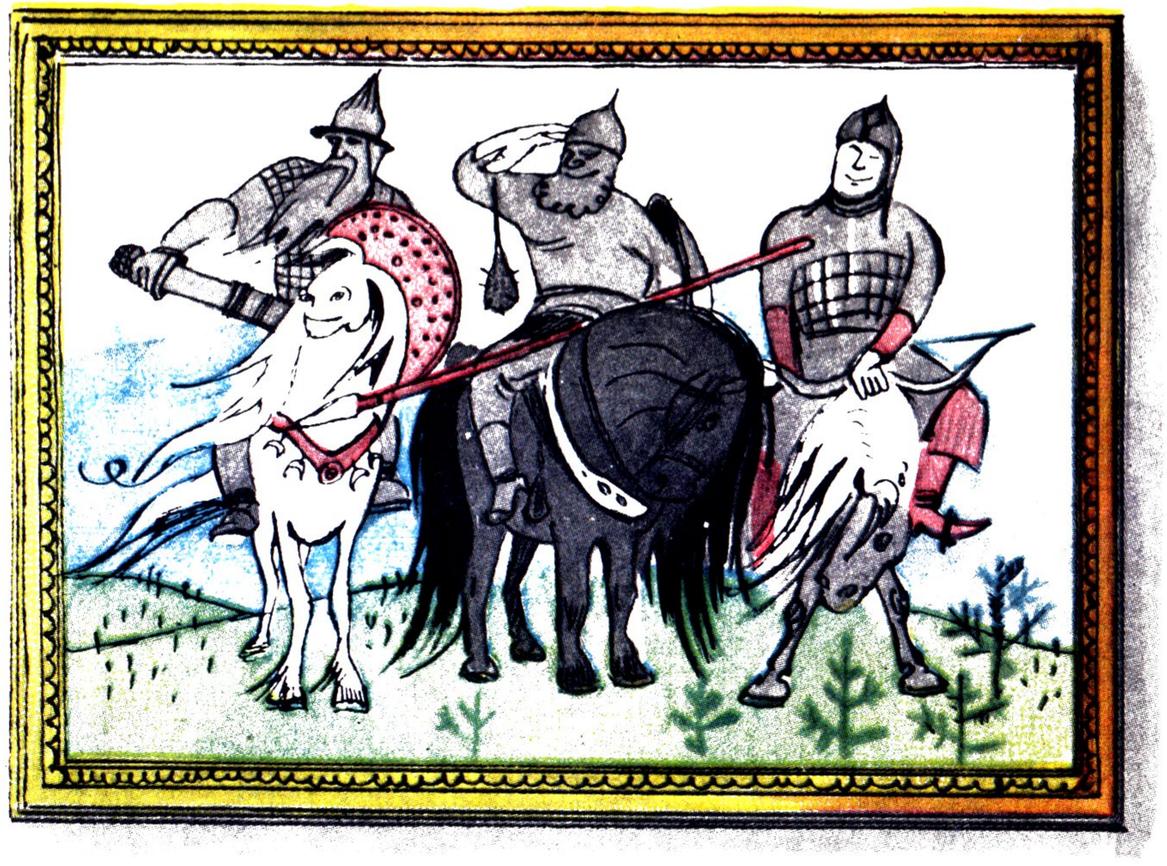

Три богатирі...

...Вони ж — після скорочення штатів.

і спійманий, а не злодій

ЯВІМО собі на хвилинку таке нещастя. У начальника Градизького (Полтавська область) районного відділу міліції капітана Титаренка хтось украв чоботи або якунебудь ще більш поважну частину гардеробу.

Звичайно, капітан Титаренко, в силу своїх обов'язків, спіймав би злодія, відібрав би в нього вкрадене, а тоді...

Що тоді? Думаєте, взяв би його за руку та повів до райпрокурора Архипова? Атож! Зовсім навпаки. У капітана Титаренка на такий випадок є своя юриспруденція: «Поки ти крав і коли ти вкрав, то, доки я тебе не спіймав і вкрадене відібрав, — злодієм ти був, а тепер перестав, бо того, що ти вкрав, у тебе вже нема. Отже, йди собі з миром. Вкрадеш— будеш злодієм. Спіймаю, крадене відберу — знову станеш чесною людиною».

Правда, оригінальні погляди на привласнення чужого? Навіть автори римського права до такого не додумались.

Щодо чобіт, то хто його знає, як би ще там реагував капітан Титаренко. А от спіймавши на гарячому шофера будівельно-монтажного управління № 6 «Укрводбуду» Кучера, який, м'яко кажучи, привласнив на будівництві чотири автомашини пиляного каменю, Титаренко вчинив з ним по-християнськи: камінь звелів повернути, а Кучера відпустив з миром.

Цікаво, що Титаренків метод боротьби з розкрадачами соціалістичної власності взяв на своє озброєння і райпрокурор Архипов.

У тому ж таки БМУ № 6 прокрався головний бухгалтер Суховершко.

Як схопив його прокурор за липку руку, як струсонув, так і посипалися крадені гроші назад у касу. Мир і благодать! Пішов собі Суховершко з миром.

Ну, скажіть тепер: де ще, в якому районі є такий рай для хапуг і злодіїв?

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Де ви вештаєтесь? Ідіть швидше, бо я вже сам майже весь кросворд відгадав.

П'ЯТНАДЦЯТЬ ТОНН БЕЗГЛУЗДЯ

Не забула Харківська «Облмеблеметалобудпромспілка» своєї артілі «Краснокутська цегла» (м. Краснокутськ). Такий їй план по здачі металолому спустила, що в артілі аж об поли вдарили.

П'ятнадцять тонн, як один грам, добудь і здай!

А де їх, тих тонн, набрати, коли артіль, окрім цегли та черепиці, нічого не випускає? Здати в металолом устаткування: двигуни та преси? Так вони ледь-ледь 9 тонн потягнуть. Шість тонн, хоч лусни, невистачає.

А як з цегли або черепиці метал робити — директиви немає.

Всевидяще око

Хто ще має таке набите око (не в прямому розумінні цього слова, боронь, боже!), як завідуючий Нехайківською торфодільницею артілі «Зірка», Шрамківського району на Черкащині, Карюк Олександр Фокійович?

Наперед скажемо — ніхто такого ока не має.

Придбав колгосп ваги, щоб торф організаціям і колгоспникам на вагу відпускати.

А Олександр Фокійович вгледів ті ваги і регоче.

— До біса, — каже, — вони мені! Я лупну отакечки спідлоба і одразу бачу — тонна торфу чи, скажімо, десять тонн.

Отак і лупає Олександр Фокійович, а ваги вже іржею взялися.

Кому від того лупання користь — невідомо.

Ясно тільки, що не колгоспникам артілі «Зірка», бо вони через оте лупання ніяк не можуть визначити, скільки торфодільниця торфу добуває, скільки його в продаж іде.

Ф. КУЧЕРЯВИЙ,
секретар парторганізації колгоспу.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ЗАЖИВО ПОХОВАНО від людей п'ять шліфувальних агрегатів, придбаних ще три роки тому Фрунзівським діоритовим кар'єром (трест «Ялтбуд»). Машини, вартістю півмільйона карбованців, іржавіють, а робітники шліфують камінь вручну. Антимеханізаторів у тресті «Ялтбуд» очолює керуючий т. Епельбаум, а на кар'єрі — завкар'єром т. Дудко.

ПЛАЧУТЬ ГРОШІ (3905 карбованців), що їх ще два роки тому заборгував колгоспові «Більшовик», Сквирського району, Київської області, Васильківський трубоцегельний завод. Ще дужче плаче директор заводу т. Уржумов, затиснувши чужі гроші і слізно запевняючи всіх, що «розлука — гірше смерті».

Виставка ШКОДЕТРЕБА

РУКАВИЦІ ДЛЯ ПУГОЛОВКІВ

Дніпропетровська контора матеріально-технічного постачання «Головтехпостачгеології» дбайливо піклується про буровиків, які працюють на виробничих об'єктах, і час від часу посилає їм рукавиці. Ті рукавиці не прості — до них і торкатися треба обережно: пошито їх з клаптиків різнокольорових тканин, що ледь тримаються купи. Тими рукавицями можна від мух одмахуватися та ще при потребі пуголовків ловити. Детальнішу консультацію щодо використання цього товару можна дістати у Миргородській конторі розвідувального буріння. Та контора цього добра аж 500 пар одержала.

НОВЕ В БРАКОРОБСТВІ

Одержали оце ми листа з Шполянської мебльової фабрики (Черкаська область).

Визнаємо, — пише нам начальник відділу технічного контролю фабрики т. Геновський, — вашу критику правильною. Ми, мовляв, і справді клепаємо браковані столи. Правильно ви нас розкритикували за це. Ми обговорили вашу критику і на зборах партактиву і на зборах колективу фабрики. Обговорили й суворо засудили бракоробів.

Але... але браковані столи випускатимемо й далі. Пишіть — не пишіть, а наші столи розсипатимуться при найменшій спробі їх пересунути чи переставити. Цю ваду конструкції ми визнаємо, але не можемо її «ліквідувати без дозволу проектного інституту «Укрдіпромебля».

Оце так-так! Визнали, засудили і нову партію браку у виробництво запустили!

А де ж честь фабричної марки?

СВІЖИЙ БРАК

Останнім часом на нашу виставку надійшли нові оригінальні експонати.

ЧОЛОВІЧИЙ КОСТЮМ. Пошитий Ровенською швейною фабрикою. Дата випуску — травень 1959 р. Фасон — 1-1034-1522. Цей шифр, мабуть, читається так: костюм без гудзиків. І справді — на костюмі ніде немає жодного гудзика. Сорт перший. Правильно — брак першого сорту!

БУХАНЕЦЬ ХЛІБА. Спечений Іркліївською (Черкащина) хлібопекарнею з домішкою мотузків, сірників, ниток, трісочок та інших малоїстівних речовин. Свіжий — цілком замінює замазку для вікон або пластилін. Черствий — може правити за вогнетривку цеглу. Завідуючий пекарнею Сушицький та майстер Литвин такого хліба не вживають. їм печуть дома.

ГОРІЛКИ ДЛЯ ПРИМУСА з маркою Одеського заводу «Бронзоарматура». Примуси з такими горілками не горять. Горить лише начальник ВТК заводу, що проштампував їх першим сортом. Од сорому горить.

ЯК КОВБАСА ТА ЧАРКА...

Якось Степан Палюга
вечеряв в свого друга,
а після чарки й ковбаси
були розбиті в них носи.

Як ковбаса та чарка, —
буває часто сварка.

В. ГАЛИНСЬКИЙ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

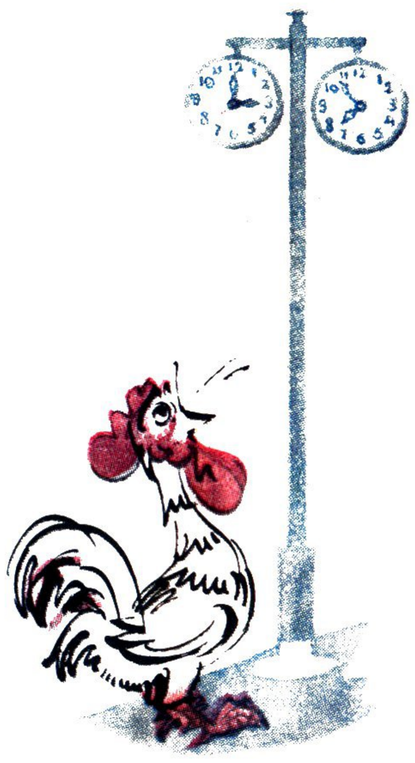

— За яким же годинником кукурікати!?

Дорогий Перче!

Надумав заступник начальника управління збуту Сталінського раднаргоспу т. Острий заявки на матеріали та устаткування на 1960 рік збирати. Викликав він секретарку і наказав: «Бийте у Київ телеграму на дванадцять адрес. Усім начальникам: «Укрголовверстатоінструментпостачзбуту», копія «Укрголовмашпостачзбуту» і так далі, і так далі. Нехай терміново шлють свої заявки на 1960 рік. Підпишу я сам».

Хтось із працівників управління несміливо спитав:

— А може, поштою надішлемо? Воно ж не так уже й спішно! Телеграфом дорогувато.

— А ви що? З власної кишені платите? — розгнівався т. Острий. — Робіть, що наказано.

І полетіла телеграма до Києва на дванадцять адрес!.. Чи не знаєш ти, Перче, тринадцятої адреси, звідки б ударили т. Острому телеграму — коротку і ясну: не розкидайтеся державними грішми, шановний!

О. ЛЕОНЕНКО,
начальник республіканського главку «Верстатоінструментпостачзбут».

м. Київ.

Розтлумач директорові Київського авторемзаводу № 6 т. Лазні, що не всякі жарти хороші.

На початку лютого здали ми на завод у ремонт легкову автомашину, здали і втратили спокій.

— Приїздіть, готова! — одержуємо повідомлення.

Приїжджаємо і дарма. Виходить, пожартував директор.

За якийсь час знову повідомлення і знову жарти.

Підкажи, Перче, директорові авторемзаводу т. Лазні, щоб він не жартував більше, бо від тих жартів незабаром вийде з ладу і машина, якою ми до нього даремно на завод їздимо.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ «УКРАЇНА».

Старосинявський район, Хмельницької області.

Ти, мабуть, і не догадуєшся, які бувають в житті несподіванки. Недавно до нас у село Байбузи несподівано прибула комісія. Появі комісії передувала така телефонограма на ім'я нашого завклубом: «До клубу прибуває обласна комісія по перевірці роботи клубу і бібліотеки. Приготуйтесь до зустрічі. Організуйте обід на 8 (вісім) осіб. Завідуючий Черкаським районним відділом культури Окаєв».

Як ти, Перче, гадаєш: оцінить комісія високий організаторський талант нашого завідуючого райвідділом культури Сергія Костянтиновича Окаєва? Ми гадаємо, що оцінить. І для нас це буде добре передбаченою несподіванкою.

І. ТОВКАЧ,
редактор колгоспної стінгазети «Іскра».

Черкаська область.

Звертається до тебе знаменитий Мийдодір — умивальників начальник і мочалок командир.

Якось нагримав я на роменських хлоп'яток і дівчаток за те, що погано миють шиї і вуха. А вони мені: — Дядечку Мийдодір, ми не винні! Винні дяді з «Ромзмішторгу», вони у роменські магазини умивальників не завозять!

Перевірив я. Дійсно, в жодному магазині в Ромнах умивальників у продажу немає. Отож і прошу тебе, Перче, давай так домовимось. Ти нагримай на дядьків-торгівельників, щоб вони умивальники завезли, а я вже буду слідкувати, щоб у діточок вушка й шийки були чистенькі.

МИЙДОДІР.

м. Ромни,
Сумської області.

КУТОЧОК ДО°

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Добре, хоч пляшка ціла.

ЗАЗДРІСТЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тобі добре, тебе не стрижуть.

НА БОЙОВОМУ ПОСТУ

Мал. БЕ-ША

— А що з пляшкою робити?
— Кинь потопаючому!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У сім'ї не без виродка.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «За порогами Запоріжжя» («Перець» № 4) писалося про те, що трест «Запоріжбуд» недоброякісно споруджує житлові будинки.

Секретар парткому тресту «Запоріжбуд» т. Лесенко повідомив редакції, що фейлетона було обговорено на засіданні партійного комітету в присутності керівників тресту та управлінь.

За припущення браку в будівництві керуючому трестом т. Позднякову І. О. та начальникові «Цивільбуд» № 2 т. Амплєєву М. В. партком суворо зауважив. Усім секретарям партійних організацій, головам будівельних комітетів управлінь запропоновано посилити контроль за якістю будівельних робіт.

★ Тернопільський обком профспілки працівників харчової промисловості став на захист п'яниці та хабарника Гречуха І. В. Обком поновив його на посадах завідуючого Товстецьким млином та голови місцевкому Гримайлівського райхарчокомбінату. Про це розповідалося в № 5 журналу, у замітці «Зачарковане коло».

Як повідомили редакцію з Тернополя, Гречуха знято з роботи і звільнено від обов'язків голови місцевкому.

★ У № 7 журналу було надруковано фейлетона «Про бюрократичні замашки та «входящі» бумажки», де, зокрема, йшлося про те, що у шахтарському селищі Жовтневому на Волині у новозбудованих будинках не працює парове опалення.

Голова Ново-Волинського райвиконкому т. Ф. Артюх повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Парове опалення в ряді будинків не працювало з вини будівельних організацій, які здавали в експлуатацію незакінчені об'єкти. Зараз в усіх будинках провадиться капітальний ремонт парового опалення.

УВАГА! УВАГА!

Запрошуємо на постійну роботу скакунів, плигунів, бігунів.

Зголошуйтеся! Вас ждуть великі пільги і безкоштовна зельтерська вода.

Оплата прогресивно-преміальна.

Умови: бігати, плигати і рекламно гукати:

— Надвірнянському ліспромкомбінатові тричі гіп-ура!

Вигуки — карравул! Рятуйте! — у прогресивну оплату не враховуються.

Бігуни повинні в одній руці тримати каганець, у другій — гасовий ліхтарець. Можна й гасову восьмилінійну лампу прихопити.

Гасу у нас вистачить, аби тільки у скакунів духу вистачило.

За окрему плату, окреме навантаження, бігуни мусять перти на правому плечі дрючок, на лівому — кілок.

Прибувши до фінішу, до міста Мелітополя, кілки і дрючки, замість чотири рази нами обіцяних електростовпів, на вулицях понатикати.

На кілках і дрючках планомірно розвісити каганці і ліхтарці, щоб на нас не нарікали: гальмують електрифікацію міста Мелітополя.

У разі плигунам пощастить спіймати в Мелітополі нашого дорогого представника, проєимо його достойно вшанувати. Сміливо притуліть йому, голубчику, до лоба лойову свічку. Хай він на власні очі переконається: тю! тю! Наших електростовпів у Мелітополі днем з вогнем не найдеш! Ми їх посолили й заквасили у себе на складі.

Заяви і коротенькі критичні зауваження подавайте на адресу: Станіславська область, станція Надвірна, Надвірнянський ліспромкомбінат.

ПРИМІТКА: Можна заяви пересилати доплатними листами. Ми не горді.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

МІСЯЦЬ НА НЕБІ...

(Жарт)

Мал. В. ГАВРИША (Дніпропетровськ).

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15(410) (на украинском языке). Підписано до друку 18.VII. 1959 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 15448. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 3870. Тираж 225 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

У селищі Холми /Чернігівщина/ ЗБУДОВАНО

Показовий міст,

на який шоферам і пішоходам дозволяється лише дивитися.

ЧУДО мостобудівної техніки

лишилося без під'їзних насипів, тому на нього можна забратися лише по драбині.

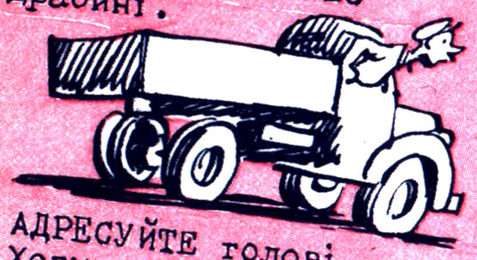

Заявки на колективний огляд показового моста

АДРЕСУЙТЕ голові Холмської селищної Ради т. Бордакову А.С.

МИКОЛАЇВСЬКА РАЙСПОЖИВСПІЛКА

пропонує свої послуги всім організаціям та громадянам у підвезенні води на будівництво.

ПЛАТА:

ЗА ОДИН

МОЛОКОВОЗ ВОДИ-15 крб.

Гроші приймаються наперед у касі райспоживспілки.

від перця.-

Об'яву писав не я, а Миколаївська райспоживспілка.
А що було їй робити, коли Одеська облспоживспілка занарядила миколаївцям молоковоза замість водовоза?

Об'яви, оголошення

Козівська БАНЯ ПРАЦЮЄ

по одному місяцю на рік, а решту часу ремонтується.
На ремонті бані відколює

НОМЕРИ

Тернопільський облбудтрест /керуючий т. Баранов/.
Ним уже „освоєно" 265 тисяч карбованців, але жителі Козової митися й паритися у бані будуть невідомо коли.

ЗНАЙДЕНО КАМЕНЮКУ

У кіпі вовни №221, доставленої з Роздільнянської заготконтори /Одещина/.

ВАГА КАМЕНЮ 10,5 кг.

ЗЛОДІЯ, що вкрав з кіпи вовну, досі не знайдено.
Осіб, які знають його місцеперебування, просимо потурбувати органи міліції.

ЧЕРНІГІВСЬКА ФАБРИКА первинної обробки вовни.

Пробувається ПРИЙОМ

скарг на антисанітарію, одноманітність страв і байдуже ставлення до відвідувачів

У КРЕМЕНЧУЦЬКІЙ ЇДАЛЬНІ №17

ЗВЕРТАТИСЯ ДО ПОЛТАВСЬКОГО ОБЛАСНОГО ТРЕСТУ ЇДАЛЕНЬ немає сенсу, бо всі скарги, що надійшли туди раніше, залишилися гласом вопіющого в пустині.

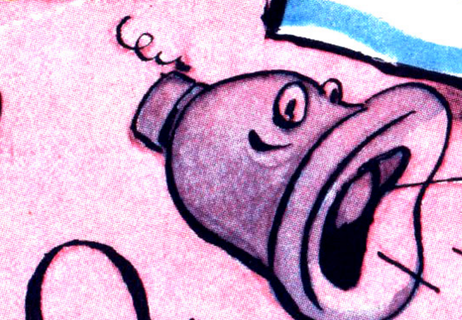

Оголошується

КОНКУРС

НА КОЛИСКОВУ ПІСНЮ

Твори надсилати на адресу: с. Берека, Алексіївського р-ну, Харківської області, — для мешканців села Береки, які не можуть заснути через потужний гучномовець, що горланить в центрі села 19 годин на добу.

МУЗЕЙ ЗАМОРОЖЕНОЇ ТЕХНІКИ

ВІДКРИТО

В колгоспі ім. ЖДАНОВА, Недригайлівського району, Сумської області.
Серед експонатів —

НОВЕНЬКА ЛЬОНОТІПАЛКА,

яка вже перестала бути новою, простоявши без діла три роки.